

Sygn. akt II Ca 898/13

POSTANOWIENIE

Dnia 17 października 2013 r.

Sąd Okręgowy w Kielcach Wydział II Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: **SSO Beata Piwko (spr.)**

Sędziowie: **SO Sławomir Buras**

SO Barbara Dziewięcka

Protokolant: protokolant sądowy Iwona Cierpikowska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 17 października 2013 r. sprawy

z wniosku K. M.

z udziałem P. P.

o złożenie do depozytu sądowego

na skutek apelacji uczestnika

od postanowienia Sądu Rejonowego w Kielcach

z dnia 8 kwietnia 2013 r., sygn. akt VII Ns 161/13

postanawia: zmienić zaskarżone postanowienie i wniosek oddalić; zasądzić od K. M. na rzecz P. P. kwotę 190 (sto dziewięćdziesiąt) złotych tytułem kosztów postępowania apelacyjnego.

Sygn. akt II Ca 898/13

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 8 kwietnia 2013r. w sprawie VII Ns 161/13 Sąd rejonowy w Kielcach zezwolił K. M. na złożenie do depozytu sądowego kwoty 658089 zł tytułem należności objętych pozwem w sprawie XXIV C 907/12 Sądu Okręgowego w Warszawie z powództwa P. P., które to roszczenie zostało zabezpieczone postanowieniem Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 10 sierpnia 2012r. w sprawie XXIV Co 71/12 poprzez obciążenie hipoteką przymusową do ww. kwoty prawa użytkowania wieczystego nieruchomości. Sąd Rejonowy zaznaczył, że wskazana kwota ma być wydana P. P. lub jego następcy na jego wniosek, pod warunkiem okazania prawomocnego wyroku zasądającego na jego rzecz od K. M. należności objętych pozwem w sprawie XXIV C 907/12 Sądu Okręgowego w Warszawie do wysokości rzeczywistego zadłużenia wynikającego z wyroku wydanego w tej sprawie.

W uzasadnieniu rozstrzygnięcia Sąd Rejonowy wskazał, że postanowieniem z dnia 19 sierpnia 2012r. w sprawie XXIV Co 71/12 Sąd Okręgowy w Warszawie zabezpieczył roszczenie P. P. przeciwko K. M. o zapłatę kwoty 658089 zł poprzez obciążenie przysługującego K. M. prawa użytkowania wieczystego nieruchomości położonej w Z. hipoteką przymusową do kwoty 658089 zł na rzecz P. P.. Wnioskodawca stara się o uzyskanie kredytu bankowego, uzyskanie którego uwarunkowane jest brakiem obciążeń na użytkowanej przez niego nieruchomości. Zdaniem Sądu Rejonowego wskazane przez K. M. okoliczności w świetle art. 742 § 1 k.p.c. uzasadniają zezwolenie mu na złożenie do depozytu sądowego kwoty 658089 zł, stanowiącej sumę zabezpieczenia określoną w postanowieniu Sądu Okręgowego w

Warszawie z dnia 10 sierpnia 2012r. w sprawie XXIV Co 71/12. Złożenie ww. kwoty do depozytu spowoduje upadek zabezpieczenia w postaci obciążenia hipoteką przymusową nieruchomości, bowiem w ten sposób wnioskodawca zaoferuje inny rodzaj zabezpieczenia.

Postanowienie powyższe zaskarżył apelacją P. P.. Zarzucił w pierwszej kolejności nieważność postępowania wobec pozbawienia go możliwości ochrony jego praw w wyniku niezawiadomienia go o toczącym się postępowaniu i niedoręczeniu mu wniosku K. M. o zezwolenie na złożenie do depozytu kwoty 658089 zł, ewentualnie naruszenie przepisów postępowania: art. 510 § 2 k.p.c. poprzez brak wezwania go do udziału w sprawie oraz art. 742 § 1 i 5 k.p.c., art. 752 k.p.c. i art. 692 i nast. k.p.c. poprzez błędne uznanie, że art. 742 § 1 k.p.c. stanowi podstawę do złożenia przez wnioskodawcę sumy zabezpieczenia do depozytu sądowego. Skarżący podkreślił, że po pierwsze uprawnienie zobowiązanego do złożenia sumy zabezpieczenia na rachunek depozytowy sądu nie jest tożsame ze złożeniem przedmiotu świadczenia do depozytu sądowego na podstawie materialnoprawnej, a zatem dla rozpoznania wniosku K. M. sądem właściwym był Sąd Okręgowy w Warszawie, a po drugie wnioskodawca kwestionuje istnienie swojego zobowiązania względem P. P.. Skarżący zarzucił również naruszenie art. 693¹ k.p.c. poprzez zaniechanie dokonania ustaleń czy żądanie złożenia do depozytu jest uzasadnione oraz art. 692 k.p.c., art. 742 § 1 i 5 k.p.c. i art. 752 k.p.c. poprzez błędne uznanie się przez Sąd Rejonowy za wyłącznie właściwy do rozpoznania wniosku. P. P. wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu, ewentualnie zmianę postanowienia poprzez oddalenie wniosku.

W odpowiedzi na apelację K. M. wniósł o jej oddalenie.

Na rozprawie apelacyjnej w dniu 17 października 2013r. wnioskodawca i uczestnik poparli swoje stanowiska.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Apelacja zasługuje na uwzględnienie.

Zgodzić się należy ze stanowiskiem skarżącego, że art. 742 § 1 k.p.c. nie mógł stanowić podstawy do zezwolenia wnioskodawcy na złożenie kwoty 658089 zł do depozytu sądowego w trybie przyjętym przez Sąd Rejonowy.

Przede wszystkim podnieść należy, że depozyty prawa procesowego, składane są na potrzeby i cele postępowania zabezpieczającego i egzekucyjnego; wiążą się z zaspokojeniem wierzyciela zgodnie z tytułem wykonawczym. W tych wypadkach nie ma zastosowania art. 693² § 1 k.p.c., a zatem dokonuje się ich złożenia bez uzyskania w postępowaniu nieprocesowym zezwolenia sądu (tak Sąd Najwyższy w uzasadnieniu uchwały z dnia 27 lutego 2008r. w sprawie III CZP 153/07, lex 346335).

Czym innym jest uprawnienie zobowiązanego do złożenia sumy zabezpieczenia na rachunek depozytowy sądu, czym innym zaś złożenie przedmiotu świadczenia do depozytu sądowego na podstawie przepisów k.c.

Należy także podkreślić, że sądem właściwym do orzekania w przedmiocie złożenia sumy zabezpieczenia na rachunek depozytowy jest wyłącznie Sąd Okręgowy w Warszawie jako ten, który wydał postanowienie o udzieleniu zabezpieczenia roszczenia P. P.. W postępowaniu zabezpieczającym niedopuszczalne jest stosowanie przepisów art. 692 i nast. k.p.c., skoro te odnoszą się do depozytów materialnoprawnych, zaś suma zabezpieczenia niewątpliwie stanowi depozyt prawa procesowego.

Podstawa prawna uwzględnienia wniosku wskazana przez Sąd Rejonowy w zaskarżonym postanowieniu (art. 742 § 1 k.p.c.) nie może zmierzać do spełnienia świadczenia przez dłużnika, ale służy do zmiany sposobu zabezpieczenia, które się dezaktualizowało wskutek podjęcia przez dłużnika stosownych działań. W oparciu o wskazany przepis Sąd Rejonowy nie mógł więc zezwolić na złożenie sumy zabezpieczenia do depozytu bowiem wnioskodawca nie wskazał żadnych obiektywnych przyczyn pozostających po stronie wierzyciela i uniemożliwiających mu spełnienie świadczenia, a tylko takie mogłyby być przesłankami uwzględnienia wniosku. Mając na uwadze powyższe, Sąd

Okręgowy na zasadzie art. 386 § 1 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. zmienił zaskarżone postanowienie i oddalił wniosek K. M..

O kosztach postępowania za postępowanie przed sądem II instancji orzeczono na podstawie art. 520 § 2 k.p.c. Złożyło się na nie wynagrodzenie pełnomocnika powódki, zasądzone od wnioskodawcy na rzecz P. P. w kwocie 90 zł, stanowiącej wynagrodzenie profesjonalnego pełnomocnika procesowego w postaci adwokata – na podstawie §11ust.3 w zw. § 13 ust 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu oraz opłata od apelacji, uiszczona przez skarżącego w kwocie 100 zł.

SSO B.Dziewięcka SSO B.Piwko SSO S.Buras